

GLOBAL PARADOKS

GLOBAL PARADOKS

1993'ÜN 14 Martında Pireneler'de Fransa ile İspanya arasına sıkışmış 47.000 nüfuslu Andorra egemenliğini ilan etti. Artık yeni Andorra devletinin kendi uluslararası telefon kodu, olimpiyat takımı, pulu, para birimi ve BM de sandalyesi olabilecek. Nitekim Temmuz 1993'te 184. üye olarak BM'e katıldı bile.

İyi ama, Avrupa ülkeleri bütünleşmeye giderken, tek bir para biriminin eşliğindeyken bu bağımsızlık ta neyin nesi?

Bu durum, dünyadaki genel eğilimin bir göstergesidir. Bugün dünyanın gidişatı bir taraftan politik bağımsızlık ve kendi kendini yönetmeye, öte yandan ekonomik ittifaklar kurmaya doğrudur. Dünya ekonomisi büyüdükçe küçük oyuncuları güçlenmekte, büyük oyuncuları küçülmektedir.

Yeni kabilecilik (Tribalism)

1993'te dünya sözlüğüne yeniden giren "kabilecilik" kavramını "milliyetçilik" kavramı ile karıştırmamak gerekir. 18. yy'dan II. Dünya savaşı sonuna kadar yaygınlaşan milliyetçilik, kişinin vatanını uluslararası ilkelere ve bireysel çıkarlardan daha önemli tutmasıdır. II. Dünya savaşı İtalya ve Almanya'nın milliyetçiliğine son vermiş, Batıdaki gücünü de yıkmıştır. Kabilecilik ise kişinin ortak etnik kökeni, dili, kültürü, dini, hatta son zamanda mesleği paylaştığı gruba sadık kalmasıdır. Bu sadakat da git gide güçlenmekte ve yaygınlaşmaktadır, zira bunlar kişinin bir gruba ait olma duygusunu güçlendirmektedir.

Dünya ekonomisi küreselleştikçe pek çok şey evrensel olacaktır. Kabileye ait olarak kalan da daha önemli ve güçlü olacaktır.

Örneğin Dil ; İngilizce herkesin ikinci dili haline geldikçe insanlar ana dillerine daha sıkı sarılmaktadır. İngilizce evrensel, ana dil kabilesel hale gelmiştir. Artık pek çok ülkede dükkan, işyerlerine İngilizce tabela asılması yasaklanmakta, dilden İngilizce kelimeler ayıklanmakta, dilin doğru kabul edilen şekli yanında lehçelerinin de kullanılması ve öğretilmesi teşvik edilmektedir.

Ticaretin dili demek olan para birimine de kültürel mirasın ve geleneğin sembolü olarak değer verilmekte ve zorla kabul ettirildiğinde ilk fırsatta değiştirilmektedir. Örneğin eski SSCB'den ilk kopan üç Baltık devleti Estonya, Letonya ve Litvanya, kendi para birimlerini getiren ilk üç devlet olmuştur.

Daha evrensel hale geldikçe daha kabileci davranıyoruz ki global paradoks'ta bu "parçaların küçülüp sayılarının artması"dır. Kabilesel ile evrensel arasında denge bulunması isteği her zaman içimizde var olmuştur. Demokrasi ve telekomünikasyon devrimi bu denge ihtiyacını daha yoğunlaştırmıştır. "Global düşün, yerel davran" ilkesi tepe taklak olmuş, "Yerel düşün, global davran" haline gelmiştir.

Demokrasi yayıldıkça dünyadaki ülke sayısı artmaktadır. Ulus-devletin önemi azaldıkça sayıları 1000'e doğru yükselmektedir. Bir süre sonra milyonlarca bilgisayar ağı birbiri ile bağlanınca ülkeler arasındaki sınırların da hiç anlamı kalmayacaktır.

Devlet yönetiminin en önemli faktörünün merkezi hükümet (tek ve devasa bir ana bilgisayar gibi) olduğu fikri ölmüştür. Bu da bildiğimiz anlamdaki politikanın sonu demektir zira dünya temsilciliğe (vekilliğe) dayalı demokrasiden katılımcı demokrasiye geçmektir. Gücün kullanımı devletten bireye, dikeyden yataya, hiyerarşiden şebekeleşmeye doğru yayılmaktadır. Sorun, sağa karşı sol veya evrensel karşı kabilecilik değil, hem evrenselin hem kabileciliğin bir arada yaşaması, uyumdur. İletişim devrimi sayesinde bireysel özgürlük ve girişim fırsatı tarihte hiç görülmemiş derecede artmaktadır. Bu durum özellikle iş dünyası için geçerlidir.

Büyük şirketler ve "ölçek ekonomileri" (üretim büyüklüğünden gelen tasarruf – yani sürümden kazanma) 1980'lere kadar nispeten yavaş ilerleyen dünyada başarılı oldular. Ancak gelecek yüzyıla geçtiğimizde yalnızca küçük ve orta ölçekli şirketler ile, kendilerini parçalayıp ufak birimler ağı halinde yeniden örgütleyen büyük şirketler ayakta kalacaktır. Küresel ekonomi aynı anda hem büyümekte, hem de parçaları küçülmektedir. Dev bir küresel ekonomide dünya ticaretine çok uluslu şirketlerin egemen olacağı zihniyeti son derece yanlıştır. Bunun başlıca nedenleri şunlardır.:

1. Gümrük engellerinin kalkması küçük şirketlerin yolunu açmıştır.
2. Büyük firmalar bürokrasi katmanları altında ezilmektedir. Küçük şirketlerde gerek kurum içi işlemler, gerekse teknoloji ve yenilik açısından hız ve esneklik daha fazladır.
3. Finans piyasalarının küreselleşmesi küçük ve orta boy işletmelere yeni sermaye kaynağı sağlamıştır.
4. Üretim yelpazesi arttıkça tüketiciler daha seçici olmuş, yeni Pazar ve Pazar boşlukları (niche) doğmuştur.
5. Çalışanlar büyük şirketlerin çarkları arasında kaybolup gitmektense, kişilerin daha fazla yetki ve sorumluluk yüklenbildiği küçük şirketleri tercih etmektedirler.

Şirketler arasında gırtlak gırtlığa rekabet artarken işbirliği de artmış, böylece rekabet ve işbirliği küresel piyasanın yin ve yang'ı olmuştur. İşbirliği, çok yönlü ekonomik stratejik ittifaklar biçiminde ortaya çıkmaktadır. Artık ürünler herhangi bir yerde kurulmuş bir şirket tarafından, herhangi bir yerden gelen kaynakları kullanarak herhangi bir yerde satılmak üzere her hangi bir yerde üretilebilmektedir. Bu, stratejik ittifaklar ağı sayesinde mümkün olabilmektedir. Birleşme veya satın alma yerine ittifak kurmak yağ yapmadan kas yapmaktır.

Her türlü bürokrasiden küçük ve otonom birimlere geçişi ana bilgisayardan (mainframe) kişisel bilgisayarlar (PC) şebekesine geçişe benzetebiliriz.

Global paradoksa yol açan faktörler:

TELEKOMÜNİKASYON DEVRİMİ:

Telekomünikasyon, aynı anda hem dev bir global ekonomi yaratan, hem de bu ekonominin parçalarını (bileşkenlerini) daha küçük ve daha güçlü hale getiren itici güçtür.

Telefon, TV, bilgisayar ve tüketiciye yönelik elektronik cihazlardan oluşan telekomünikasyon sanayiinde dört büyük fikrin gerçekleştirilmesine çalışılmaktadır.:

1. Teknolojilerin birleştirilmesi
2. Stratejik ittifaklar
3. Global bir şebeke kurulması
4. Herkese, ses, data ve görüntünün alınıp gönderilebildiği cebe sığabilecek büyüklükte bir telekompüter.

Modern bilgisayar ilk kez 1944'de kullanılmaya başlandığında bazı evhamlı kişiler bu makinelerin bilgiyi analiz etme, irdeleme ve yorumlama yeteneğiyle kontrolü insanların elinden alacağından korkmuşlardı. Oysa tersi oldu ; teknoloji geliştikçe bireysel kullanıcı daha güçlü hale geldi.

AT+T deki Pazar araştırmacıları 2000 yılına kadar ABD de mobil telefon sayısının 900.000'e ulaşacağını tahmin etmişlerdi. Yüzyılın tamamlanmasına altı yıl kala bu tahminin 12 katından fazlasına ulaşıldı. Bugün bütün büyük telekomünikasyon sanayicileri yeni kuşak telsiz iletişim cihazları üretme çabasındalar ancak bir cihazın yaygınlaşması için fiyatının 500 \$'ın altında olması gerekir. Oysa şu andaki prototipler 2000\$'ın üstündedir.

Cebe sığabilecek büyüklükte ideal bir cihazın bir dilde konuşan insan sesini başka bir dile çeviren, el yazısını tanıyabilen bilgisayarlı telsiz videofon olması gerekir.

Telekomünikasyon işbirliğine doğru olan eğilim ulusal sınırları tanımamaktadır. Bilgisayar, telefon ve kablolu T.V şirketleri faaliyet gösterdikleri pazarların eninde sonunda tek ve aynı piyasa haline geleceğini anladıkça sınır ötesi, sektörler arası işbirliği de yaygınlaşmaktadır. Hükümetler de liberalleşme yoluyla telekomünikasyon devrinin önünü açmaktadır.

80'lerin başında İngiltere'de "British Telecom" un özelleştirilmesinden cesaret alan öteki ülkeler de hantal bürokratik telekomünikasyon tekellerini özelleştirmeye başladılar. Arjantin'de Menem "sürekli inişteki ekonomiyi kurtarmak için kamu sektöründe acilen yapı değişikliğine gitmek gerekir" diyerek, Singapur hükümeti ise zaten son derece gelişmiş olan telefon şebekesini "bir devlet işletmesi olmaktan çıkarıp, iç ve dış piyasalarda rekabet edebilen, dinamik ve çok uluslu hale getirmek" amacıyla özelleştirmişlerdir. Bunları Latin Amerika ve Afrika ülkeleri izlemiş, Avrupa ve Pasifik ülkeleri de epey yol katetmişlerdir.

Devletin işlettiği telefon şirketleri önümüzdeki yüzyılda ortadan kalkacak, onların yerini global rekabet dünyasında daha fazla hizmeti daha düşük ücretlerle sunan özel enformasyon şirketleri alacaktır. Esas olan rekabettir.

Pakistan ve Bangladeş kredi ve teknoloji transferi için uluslararası telekomünikasyon şirketleriyle işbirliği yapmak istemektedirler. Gerçekten de teknoloji ve mali açıdan zengin ülkelerin az gelişmiş ülkelere yardım edebileceği bir alandır bu. Zira ekonomik kalkınmaya özelleştirme ve eğitimin yanı sıra hiçbir şey modern bir telekomünikasyon altyapısı kadar katkıda bulunamaz. Ses, metin, data ve görüntüyü ileten küçük küçük birimlerin birbirine bağlanıp oluşturduğu büyük şebekeler tek bir dünya pazarında işlev yapacaktır.

Bilgisayarların ilk kullanıldığı günlerden bugüne kadar olan gelişmesi otomotiv sanayiinde kaydedilseydi bugün bir Lexus (Toyota'nın 4000 CC'lik en lüks modeli), 2 \$'a satılacak, ses hızıyla gidecek ve bir fincan benzinle 1000 km yapacaktı. Ama otoyollar yeterli olmayacaktı. Aynı şey bugünün enformasyon otoyolları için de geçerlidir. Enformasyon altyapısı teknoloji kadar hızlı ilerlememiştir. Bu konuda en büyük aşama bakır telden fiber optiğe geçiş ile olmuş, bir çift fiber hattın aynı anda 50.000 iletişim geçebilir hale gelmiştir. Yakında bu sayı 70 milyona çıkacaktır.

Bütün bu gelişmelerin sıradan bir insan için anlamı nedir? Bunu kavramak için yine tarihe bakmak gerekir. Bir tıkanıklık anında uygulanan yeni teknolojiler hemen her zaman ekonomik kalkınmada büyük sıçramalar sağlamıştır. Amerika'da 19.yy'da demiryolu ağı, 20. yy'da elektrik, otomobil ve otoyollar yeni sanayi sektörlerinin doğmasına yol açmış, istihdam üretimini hızlandırmıştır. Telekomünikasyonun insanları birbirine bağlaması, yakınlaştırması da global toplumun sosyal, politik ve ekonomik ikliminde büyük etki yaratacaktır.

Çağlar boyunca insanlar bilgilerini arttırmak, enflasyonu paylaşmak suretiyle yaşamlarını zenginleştirmek istemişlerdir. Dijital (sayısal) teknoloji haber ve enformasyon sağlama yanında insanların yaşama, çalışma ve eğlenme biçimlerini yeniden icat edecektir. Sayısala geçiş T.V, bilgisayar ve telefonu evlendirerek herhangi biriyle herhangi bir yerde, her hangi bir zamanda iletişimi mümkün kılacaktır. Dünyanın her yerindeki bilim adamlarının aynı anda aynı proje üzerinde çalışmalarını sağlayacaktır. Olaylar, fikirler ve buluşların gerçekleştikleri anda paylaşılmaları değişimi hızlandıracaktır. İşadamlarının herhangi bir iş, toplantı veya konferans için uzun seyahatler yapmasına gerek kalmayacaktır. Ulusal sınırlar yalnızca haritada kalacak, ekonomi sınır tanımayan bir sayısal ortamda yürüyecektir.

Belki de en büyük yararı kişisel özgürlük olacaktır. Bireyler bu gezegende istedikleri yerde yaşayarak işlerini sürdürebileceklerdir. Ofisleri buldukları yer olacaktır. Kişilerin hayat boyunca sahip olabileceği bir telefon numarası olacak, her yerden temas kurabileceklerdir. Muazzam kütüphaneler dolusu kitapların, referans çalışmalarının, filmlerin dijital hale getirilmesi 2000 yılına kadar üç trilyon dolarlık bir sektör yaratacaktır. Ses, görüntü ve bilgisayarın tek bir monitörde birleştirilmesiyle evden alışveriş, banka işlemleri, otel ulaşım rezervasyonları, her türlü T.V programları, karşılıklı video oyunları, kitaplar ve ansiklopediler insanların elinin altında olacaktır.

Yarının telekomünikasyon şebekesi zaman, mekan ve kültür sınırlarını ortadan kaldıracak, kıtaları birleştirecektir. Bunun hayalcilik olduğunu düşünüyorsanız yakın zaman önce mobil telefon, çağrı cihazı, faks, video, kompakt disk, hatta ve hatta T.V.

ve bilgisayar için ne düşünürdünüz? Unutmamalı ki, geliştirilen yeni bir teknoloji bir sonraki teknolojinin geliştirilme hızını ve yeteneklerini geometrik biçimde arttırmaktadır.

21. yy'da kazananlar ve kaybedenler, gerektiği zamanda ve gerektiği yerde bilgiye ulaşma teknolojisine sahip olup olmamakla belirleneceklerdir.

Son dört – beş yılda global telekomünikasyon kavramları ve davranışları etkileyerek dünyada dramatik olayların motoru olmuştur. Gözlemciler kesinlikle inanmaktadırlar ki telekomünikasyon ve haber medyası Afganistan, Angola ve Nikaragua'daki savaşları durdurmuş, Çin ve Doğu Avrupa'daki otoriter rejimleri sarsmış, Sovyet ekonomisinin başarısızlığını ortaya koymuş ve Almanya'nın birleşmesine katkıda bulunmuştur. Komünizm ve merkezi planlamanın fiyaskosu ile kapitalizm ve demokrasinin başarılı örnekleri herkesin göreceği şekilde yansıtılmıştır.

Teknoloji bireylerin gücünü arttırdıkça hepimiz için daha büyük fırsatlar yaratmaktadır. Zamanında ve sansürlü bilgi piyasasının daha verimli işlenmesini sağlayacak, gerek devlet, gerekse ticaretteki bürokrasiye son verecektir.

Kültürler global şebekenin bir parçası haline geldikçe insanlar da denge unsuru olarak kendi kültürel miraslarını korumak ve yaşatmak için daha büyük çaba göstereceklerdir.

TURİZM : DÜNYANIN EN BÜYÜK SEKTÖRÜNÜN GLOBALLEŞMESİ

Turizm global ekonominin mali açıdan en güçlü sektörü, birçok ülkenin de en önemli gelir kaynağıdır.

Başka kültürler, diller ve ülkeler hakkında bilgimiz arttıkça bunlarla doğrudan temas kurma, gidip görme arzumuz da o kadar artmaktadır. Turizmin (her türlü seyahat te buna dahildir) en büyük sektör olduğuna inanmıyor musunuz? Öyleyse Global Turizm sektöründe şu rakamlara bakın:

- ✓ 204 milyon kişi yani her 9 kişiden biri çalışmakta,
- ✓ Dünya GSYİH'nın % 10'u üretilmekte,
- ✓ 655 milyar \$ vergi geliri sağlanmakta,
- ✓ 3.4 trilyon \$ ciro yapılmakta
- ✓ Tüketici harcamalarının % 11'i, kamu harcamalarının %7'si, sermaye yatırımlarının %11'i turizme ayrılmaktadır. Önümüzdeki yıllarda da ortalama %6.1'e en hızlı büyüyen sektör olması beklenmektedir.

Buna en büyük katkı Doğu Avrupa, eski SSCB Cumhuriyetleri, geliri gittikçe artan Çin, Hindistan ve Asya Pasifik'ten gelecektir.

Şimdiye kadar bu büyüklüğün yeterince farkına varılamaması, turizmin ulaşım, hizmet yiyecek, perakende satış, inşaat sektörleriyle ayrılması güç bir biçimde iç içe olması dolayısıyladır.

Seyahat sektöründe en değerli müşteri işadamlarıdır. Havayollarında kapasitenin %20 sini, karın % 50'sini sağlarlar. Onlar için havada en önemli faktör ayaklarını uzatabileceği mesafe, yerde ise havaalanı ile şehir arasındaki ulaşım kolaylığıdır. Büyük şirketler bu yönde hizmeti geliştirmektedirler.

Önümüzdeki 20 yılda havacılıktaki gelişme hızda değil, kapasitede olacaktır. Aerodinamik yasalarına göre hava hızının artışının küpü oranında enerji gereksinimi artar. Yani hız iki katına çıktığında yakıt tüketimi 8 katına çıkar. Dolayısıyla çalışmalar çok hızlı uçaklardan ziyade 800 – 1000 kişilik uçaklar yapma yönündedir. Eh, bu talihsiz kişilerin yere indiklerinde nasıl bir bagaj karmaşası yaşayacaklarını tanrı bilir!

1990'da havayolları yalnızca uluslararası uçuşlarda 2.7 Milyar \$ zarara uğramışlardır. Birçok devlet havayolu ancak sübvansiyonla ayakta durabilmektedir. Peki ama havacılık sektörü bu gidişle batacak mı? Fiyatları yüksek, hizmetleri sınırlı bir kaç mega taşıyıcının elinde mi kalacağız? Her ikisine de cevabımız hayır. Bu durumun sebebi artık bir iç pazarın diğerinden ayrılmasının mümkün olmadığı gerçeğidir. Bütün uçak şirketleri tek bir global piyasada yaşamaktadır. Uluslararası havacılık sektörünün de buna adapte olmaktan başka çaresi yoktur. Bir gün dünyada her yerden herhangi bir yere tek bir havayolu gibi görünen, ancak işbirliği içinde yolcuya hizmet veren ayrı ayrı havayoluyla uçmak mümkün olacaktır.

Değişim yalnız havayolunda değil, hava alanlarında da hızlanmaktadır. Önümüzdeki on yılda yeni tesislere yatırılacak tutarın, şimdiye kadar yapılan tüm yatırım tutarından fazla olması beklenmektedir. Bu yatırım hem sayıca artış, hem de insana daha da kolaylık sağlayan yenilikler için yapılacaktır.

Günümüz turistleri daha önce zaten çok yer gördüklerinden ve zamanları da daha az olduğundan daha sık fakat daha kısa süreli gezilere çıkmakta, büyük kitlelere hitap eden paket turlar yerine özel zevklerine göre farklı turları tercih etmektedirler. Turizm sektörünün geleceği, insanların herhangi bir yere neden gitmek istediklerini keşfedip ona göre turlar düzenlemekte yatmaktadır. Bu sebepler arasında macera yaşama (trekking, kanoyla azgın nehirlerde gezme, bungee atlama) kültürel ve doğal güzellikleri görme, vahşi ortamda yaşama, gemide sakin yolculuk yapma gibi istekler sayılabilir.

21. yy'da uluslararası turizmin önünde pek bir engel kalmayacaktır. Hem turizmden gelen muazzam sermaye girdisi, hem de farklı kültürlere sahip kişilerin birbirini tanıması, yakınlaşması ve sevmesi açısından gerek gelişmiş ülkeler, gerekse üçüncü dünya ülkeleri turistlere kucak açacaklardır.

Ancak işgücü, ulaşım, sağlık ve güvenlik konuları önemli olsa da, bütün ülkelerin en büyük endişesi turizmin çevre üzerine etkisi olacaktır.

Turizmin hacmi ve turistlerin seçiciliği arttıkça bilgiye rahat ulaşım için bütün dünyadaki acentaların birbirine bağlanması gerekecektir. Bu da komple enformasyon şebekesi ve gerçek bir global sektör demek olacaktır.

YENİ KURALLAR

21. yy'da Evrensel Ahlak

Global Paradoks burada da geçerlidir: Evrensel ahlak kuralları, kişilerin aile, arkadaş ve yakın çevreleriyle ilişkilerinden doğmuştur. Bireyin davranışından beklentilerimiz global ekonomik düzenin kurallarını yaratmaktadır.

Karamsarlar ne derse desin, dünya ahlak açısından eskiye göre ne daha iyi, ne de daha kötü durumdadır. Aradaki fark, dünyanın herhangi bir yerinde ahlaki değerlerden ödün verildiğinde bunun her yerde öğrenilmesindedir.

Her gece oturma odamızda dünyadaki olayları seyrederken toplumun ahlak değerlerine darbe vurulmasını bilmezden gelemeyiz. Hepimiz birbirimizin bekçisi olduk. İletişim teknolojisinin bireyleri ve toplumu anında bilgiye ulaştırması, beraberinde sorumluluk olgusunu da getirmiştir.

Global vatandaşlarımıza veya hepimizi barındıran çevreye bir kötülük geldiğinde gerek bireyler gerekse kurumlar endişelerini belirtmekte veya harekete geçmektedir.. Şirketlerde bile, artık şirketin tüm sorumluluğunun hissedarlarına yüksek temettü dağıtmakla sınırlı olmadığı, başarının kurumun bütün ahlaki yükümlülüklerini yerine getirmesine bağlı olduğu inancı yaygınlaşmaktadır.

Ekonominin global siyasete etkisi arttıkça bu davranış biçimi politikacılar tarafından da benimsenmektedir.

Tüm dünyada politikacılar ve politik faaliyetler takip edilmekte, dürüstlük ve ahlak normlarına saygının yetersiz olduğu durumlarda kamu büyük gürültü koparmaktadır.

Son yıllarda Brezilya, Venezüella, Japonya, İtalya, Çin ve eski Yugoslavya'da rüşvet, yolsuzluk, mafyayla bağlantı, insan haklarının ihlali, etnik "temizlik" gibi olaylar gazetelerin baş sayfasından inmez olmuştur. Saniyeler içinde tüm dünyaya aktarılan bu bilgiler karşısında insanlar çileden çıkmakta ve öfke, öç alma, isyan duyguları körüklenmektedir. Televizyon tanınmamış kişileri bir anda meşhur edip liderliğe getirdiği gibi, beklentilere cevap veremedikleri takdirde sonlarını da hazırlamaktadır. Japon halkı TV'de Brezilya ve Venezüella devlet başkanlarının yolsuzlukla suçlanıp utanç içinde istifa ettiklerini görmeseydi Japon siyasetinin babası Kanemura meclisten (Diet) istifa etmeye zorlanabilir miydi? İtalya'da kamu dünyanın başka yerlerindeki yolsuzluklardan haberdar olmasaydı yolsuzluk araştırması ne kadar derine inebilirdi?

Ayrı ayrı yerlerde "Halkın Gücü"nü bu denli yükselmesi bir rastlantı olamaz. Gerçekleşen her olay ve başkalarının da buna tanık olması benzer kamu reaksiyonlarını tahrik ve teşvik etmektedir. Bütün siyasilerin ve siyasi faaliyetlerin uyması beklenen bir global ahlak standardı ortaya çıkmaktadır. İnsanlar ekonomik zorluklara katlanmaya hazırdırlar ama yalnızca bütün herkes tarafından paylaşıldığı takdirde. Kemer sıkıya katlanılabilir ama yolsuzluğa hayır.

İnsanlar global toplumun bir yurttaşı olmak istiyorsa, bu standardı kabul etmek zorundadırlar. 21.yy'da global toplum her türlü haksızlığa karşı çok daha hoşgörüsüz olacaktır. İnsan haklarıyla ilgili konularda da bu geçerlidir. İnsan hakları ihlallerinden herkes haberdar olmakta ve tek bir ülke değil uluslararası toplum karşı çıkmaktadır.

Ancak uluslararası yaptırımlar sonucu sönen her "sıcak nokta" yerine başkaları alevlenmektedir. 21.yy etnik, dini, kültürel veya sınır anlaşmazlıklarının körüklediği "şiddet patlamasına" tanık olacaktır. Bu şiddet olayları ülkeler arasında olmaktan ziyade halklar arasında olacaktır.

Bugün Batı "İnsan haklarının evrenselliğini" savunurken, Çin, İran ve Suriye'nin başı çektiği Doğu grubu ise "kültürel görecelik" diye bir kavram olduğunu ve batılı olmayan kültürlerin Batı standartlarına uymasının beklenemeyeceğini savunmaktadırlar. Her biri diğerini, politik ve ekonomik gündemleri insan hakları maskesi arkasına saklamakla suçlamaktadırlar.

Ancak gerçek şu ki, dünya ekonomik açıdan daha entegre, gelişmiş ülkeler de gelişmekte olan ülkelere daha bağımlı hale geldikçe ayrılıkçı çatışmalar azalacaktır. Bazen insan hakları örgütleri ekonomik yaptırımlar uygulayacak, bazen de ekonomik gerçekler devletleri veya alt grupları etnik veya dini amaçlı "temizlik"den alıkoyacaktır.

Global Çevre Koruma

Ülkelerin hudutlarıyla sınırlı kalmayan, tüm dünyayı ilgilendiren bir başka konu da çevredir.

Kusursuz bir dünyada, bir ülkenin doğal kaynaklarının korunması diğer bütün ülkeler tarafından desteklenirdi. Ne yazık ki kusursuz bir dünyada yaşamıyoruz. Çoğunlukla doğal kaynakların korunması, istihdam, sınai kalkınma ve alışkanlıklardan ödün vermek demek oluyor.

Bu yüzden global çevre meselelerine yerel çözümlerle yaklaşmak gerekmektedir.

Unutmamalıyız ki çevre her türlü yaşam ve üretimin temelidir. İlginizi çekmek için başka çıkarlarla rekabet eden bir çıkar değil, bütün çıkarların rekabet ettiği bir oyun alanıdır. Ekonomik sistem, kapalı ve sınırlı bir ekosistem içinde açık bir sistemdir.

Çevreciler sık sık, çevre korumada sanayicilerin özel yükümlülüğü olduğunu iddia ederler. Sanayicilerin kanunların emrettiğinin üstünde bir yükümlülüğü yoktur. Fakat sanayicilerin, çevre mevzuatını etkisizleştirmek veya yumuşatmak amacıyla müdahale etmeme yükümlülüğü vardır. Ayrıca, çevreyi kirletmemeleri de yetmez. Geçmişini telafi etmek için yeni teknolojiler geliştirmelidirler.

Firmalar globalleştikçe, yani fabrikalarını, satışlarını ve idari işlemlerini dünyanın bir ucundan bir ucuna yürütür hale geldikçe, toplum bilincine sahip müşterilerini yoksulları suistimal etmediklerine, çevreyi kirletmediklerine veya bir ülkenin kültürel mirasını bozmadıklarına inandırmak, başarılı olmalarının temel koşulu olacaktır. Bugün kurulan milyolarca işten hangilerinin 21. yy'da yaşayacağını bilmek için önce

yapılarına, sonra da personeline, müşterilerine ve topluma davranışlarına bakmalıyız. Küçüklüğü ilke kabul eden, girişimciler konfederasyonu şeklinde yapılanan, yaşadıkları toplumun ve gezegenin sorumluluğunu paylaşan firmalar geliştirecektir.

ASYA VE LATİN AMERİKA

Yeni Fırsat Bölgeleri

Önümüzdeki on yılda dünyanın ekonomik profili aşağı yukarı şöyle olacaktır:

- ✓ Avrupa'da uzun süreli gerileme
- ✓ Japonya'da yatay veya az büyüme
- ✓ ABD'de az orta büyüme
- ✓ Asya'da Çin'in başı çektiği patlama
- ✓ Latin Amerika'da patlama

2000'in köşesini dönerken yatırım yaratan ekonomik büyüme şaşırtıcı yerlerde gerçekleşmektedir: Çin, Vietnam, Hindistan, Orta ve Güney Amerika ülkeleri ile, bütçesi üç yıldır fazla veren Meksika'da.

Bu ülkelerin ortak yönü, piyasa ekonomisinin ilke ve uygulamalarına vazgeçilmez bağlılıktır. Serbest piyasayı yerleştirmek için özelleştirme, liberalizasyon, vergi reformu gibi reformları uygulamış ve sermaye piyasaları ile gerekli finans sistemlerini kurmuşlardır.

Yine bu ülkelerde, piyasa ekonomisi nimetlerinin imtiyazlı birkaç kişiye değil, tüm yurttaşlara ulaşmasının şart olduğu kabul edilmiştir. Vietnam'daki komünist parti bile iktidarda kalmak için büyümeyi sürdürmek ve bu büyümeye katılma fırsatlarını herkese açık tutmak zorunda olduklarının farkındadır. Bir başka ortak yön de bu bölgelerde, Japonya, Avrupa ve ABD'nin aksine, nüfusun genç olması ve üretme ve harcama yıllarının önlerinde olmasıdır.

Geçtiğimiz 2-3 yılda gözlemcilerin çoğu Birleşmiş Almanya'nın AB'yi dünya ekonomi egemenliğine taşıyacak bir süper güç olarak ortaya çıkmakta olduğuna inanıyordu.

Bu tabii ki gerçekleşmiyor. Gerçekleşmek üzere de değil. Almanya'ya birleşmenin getirdiği yük önümüzdeki 10 yılda bir trilyon doları aşacaktır. Avrupa'nın lokomotifi Almanya olacaksa, AB treni yavaş bir tren olacaktır. Almanya hızla Avrupa'nın yaşlı hasta adamı haline gelmektedir.

Gerçekten de Avrupa ciddi bir gerileme içindedir. Avrupa'nın sigorta (welfare) sisteminin getirdiği yük Asya ve Amerika'daki rakiplerine karşı onu dezavantajlı konuma getirmektedir. Hantal ekonomiler, kitlesel göçler, etnik gerilimler, yolsuzluklar ve skandallar yüzünden Avrupa hasta ve başı dönmüş durumdadır. Doğu Avrupalıların AB'yle birleşme şansı yok denecek kadar az olması yanında birleşme

eskisi kadar cazip de değildir. Avrupa böyle giderse Asyalı ve Asyalıların cirrit attığı meydan olacaktır.

Ekonomik büyümeyi başaran ülkelere mucize yaratmış gözüyle bakılır. Diğer ülkeler komşularının başarısına bakıp kendilerinin niye o kadar şanslı olmadıklarını merak ederler. Onlar da olabilir. Fakat bütün parçaların yerli yerine oturması gerekir. Ne yazık ki bunun tek bir şablonu yoktur. Demokrasi, özelleştirme, liberalizasyon'un hepsi yanında güçlü bir liderlik de gerekir. Ekonomiyi yönetecek (kumanda edecek) güçlü liderlik değildir bu; ekonominin aşağıdan yukarı girişimciler tarafından büyütülmesine imkan veren güçlü liderliktir.

Meksika'da Carlos Salinas, Arjantin'de Menem, Şili'de Maliye Bakanı Foxley. Vietnam'da Vo Van Kiet, Singapur'da efsanevi Lee Kuan Yew böyle kişilerdir. Bu tür liderlerin ortak yönü şudur: Sağ kalmak ve zenginleşmek için ülkelerinin global ekonomiye katılımını engelleyen bütün engelleri – yapay veya gerçek - yıkmak zorunda olduklarını mutlak bilincindedirler. Bu devlet başkanlarının itici gücü ekonomidir; politik ideoloji değil.

Dünyanın değişik bölgelerinde değişik gruplaşmalar olmaktadır: NAFTA, EFTA ve ASEA gibi. Bunlar bir bölgeyi başkalarından soyutlayan korumacı ticaret boyutları değil, bir taraftan bölge içindeki kalkınmayı teşvik ederken bir taraftan da bütün hudutları daha geçirgen hale getiren ekonomik ittifaklardır. Asya'nın büyümesi GATT'ın şu gerçeğini doğrulamıştır: ticaret, ekonomik ilerlemenin lokomotifidir ve yerli sanayileri dış rekabete açmak kalite ve verimliliği artırır. Bütün Asya'da gelişmiş ülkeler az gelişmiş ülkelere yatırım yapmakta, tarihi çatışmaların ve bölge içi anlaşmazlıkların, politik farklılıklarının üstüne çıkan ekonomik bağlar kurmaktadır. Avrupa'da korkunç keder ve şiddete yol açan politik, tarihi ve etnik engeller Asya'da, başarı uğruna, pragmatik bir yaklaşımla göz ardı edilmektedir. Bu işbirliklerinin çeşitli örnekleri vardır. Singapur, Malezya ve Endonezya'nın oluşturduğu "büyüme üçgeninde" Singapur dünyanın en gelişmiş elektronik teknolojisine, telekomünikasyon ağına ve ulaşım altyapısına, Malezya ve Endonezya da araziye, düşük işçilik maliyetine ve elektrik enerjisine sahiptir. Bu imkanların birleştirilmesinden her üçü de fevkalade kazançlı çıkmaktadır. Şili ve Arjantin tarihi düşmanlar oldukları halde bugün ikisi bir arada, tek başlarına sahip olamayacakları ekonomik güce sahip olduklarını anlamışlar ve işbirliğine gitmişlerdir.

Politikacılar, şirket yöneticileri ve uluslar şunu anlamak zorundadırlar: güçlü bölgesel ittifaklar bütün katılanların yararına ve bir ülkenin ekonomik gelişmesi diğerinin çökmesine bağlı değildir.

Vietnam kalkınmak için dış sermayeye bütün kapılarını açmış, yatırımcılara her türlü kolaylık sağlamış ve böylece ihracatını arttırmak (genelde artan 1 milyar dolarlık ihracat 19.000 kişiye yeni iş imkanı demektir) ve para matbaasından uzak durmak suretiyle enflasyonu % 900'den % 15'e çekmiş ve dış ticaret açığını pozitif hale getirmiştir.

Singapur hem bireylerin hem de kurumların zenginleşeceği bir ekonomi yaratmak için insana ve teknolojiye yatırım yapmaya ağırlık vermiştir. Tek doğal avantajı olan

stratejik konumunu dünya çapında nakliye, finans, iletişim ve enformasyon hizmetleri vermek şeklinde değerlendirmiştir. Ülkenin sanayi politikası açıktır: eskiyen sanayi sektörlerini caydırmak, elektronik ve biyoteknoloji gibi büyüme potansiyeli olan sektörleri yatırım teşvikleri ve eleman eğitim programlarıyla desteklemek.

Yeni global düzeni şekillendiren üç önemli unsur (1) Komünizm çökmesi (2) Telekomünikasyon devrimi ve (3) Asya Pasifik bölgesinin gelişmesidir.

Satın alma gücünde, yeni teknolojilerde, sermaye kaynaklarında ve dış ticarete sağlanan gelişme sayesinde Asya – Pasifik kendi kendine yeterli ekonomik büyüme ve etkinlik için gereken "kritik kitle"ye ulaşmış bulunmaktadır. Gelecek yüzyılda Global ekonominin lideri olmaya doğru gitmektedir.

Orta ve Güney Amerika da çok hızlı gelişme gösteren bir bölgedir. Bu ülkeler 91 – 92'de %6 –10 arası hızla büyümüşler, çoğunda enflasyon kontrol altına alınmıştır. (Örneğin Nikaragua'da 1991'de % 1400 iken 1992'de %20'ye düşürülmüştür.) Oysa 10 yıl kadar önce bu bölge dış sermaye piyasalarının paryasıydı. 1982'de Meksika, Brezilya ve Arjantin dış borçlarını ödeyemeyeceklerini ilan etmişlerdi. Şablon hemen hepsinde aynı idi: Özelleştirmeyi başlattılar, bütçeyi denkleştirdiler. Enflasyon makul düzeye indi. Kaçan sermaye döndü. İhracat sıçradı. Büyüme hızlandı. Yıllarca korumacı gümrüklerle çevrili küçük ulusal piyasalarda iş yapan yabancı firmalar artık işlerini birleştirmekte ve bölgesel piyasa perspektifiyle uzun dönemli yatırımlar yapmaktadırlar.

Ancak ekonomik reformun sürdürülebilmesi için, getirdiği nimetlere bütün vatandaşlar ulaşabilmelidir. Büyümenin nimetlerinden yoksullar yararlanamadığı takdirde gösterilen bütün çabalar boşa gidebilir.

Yine ekonomik büyümenin devam etmesi daha fazla demokrasi ile, demokrasi de vatandaşların daha fazla katılımıyla mümkündür. Halkın temel ihtiyaçları karşılandığında toplumun iyiliğine daha fazla katkıda bulunurlar. Katkıları arttıkça daha üretken olurlar. Her bireyin üretkenliği tüm ekonominin üretkenliği demektir. Varlığın paylaşılması, halkın yoksulluktan kurtarılması tüm ülkenin ekonomik performansını iyileştirir.

SONUÇ

Teknolojik devrim, bireyleri hiç görülmedik derecede güçlü kılacak ortamı hazırlamaktadır.

Bugün bir kişinin kartvizitinde ev, ofis, araba, faks, elektronik yazışma numaraları olabilir. Oysa yakın bir gelecekte o kişinin yaşam boyu sahip olacağı numara aranacak ve gökyüzündeki bilgisayar onu nerede olursa olsun bulacaktır.

İletişim devrimin odak noktasının "birey" olması Global Paradoks'un özüdür.

"Büyük sistem, en küçük oyuncunun hizmetinde"

Bugünün mobil telefon, TV, faks, bilgisayar, çağrı gibi cihazlarının sağladığı imkanlarda yapılacak binlerce kombinasyonla şu anda hayal bile edemediğiniz yeni olanaklar doğacaktır. Bilgiye ulaşma ve kullanmadaki hız ile herkese her an ulaşabilme imkanı global ekonomide en küçük oyuncuyu çok güçlü hale getirecektir. Bu sayede firmalar da merkezîyetçilikten uzaklaşarak karar verme sürecini ve yetkiyi mümkün olduğunca en alttaki noktaya indirme imkanı bulacaklardır.

Bu durum siyasi arena için de geçerlidir. Şimdiye kadar demokratik toplumlar temsil – vekalet esasına göre örgütlenmişti. Artık temsilci demokrasilerde yaşayan vatandaşlar radikal biçimde merkezîyetçilikten uzaklaşma ve “dolaysız demokrasi”ye geçecek güce sahiptir. İktidar, etkinlik ve kaynaklar merkezden uçlara doğru gitmektedir. Böylece karar verme süreci hızlanacaktır. Hız ise bugünün ekonomisinde her şey demektir.

Demokrasi arttıkça ülke sayısı da artmaktadır. “Kendi kendini yönetme” önümüzdeki on yıla damgasını vuracaktır. Günümüzün yaklaşık 200 ülkesi 2000 yılında 300’e daha sonra da 1000’e doğru gidecektir. Bu arada bir yerlerde iki milyar kişi bilgisayar ağıyla birbirine bağlanınca “ülke” ve “hudut” kavramları önemini yitirecektir.

Bireysel kararlar, dünyanın en büyük sektörü olan seyahat ve turizmin de itici gücü olmuştur. Turizm, iletişim devriminin yüzyüze olan şeklidir.

Global paradoks bağlamında bir ülkenin ekonomik becerisi, yöneticilerinin halkın (parçaların) bütüne katkısını kolaylaştırma derecesiyle ölçülebilir. Buna Çin iyi bir örnektir. Emir-komuta zincirine bağlı merkezi hükümetle Çin hiçbir yere varamamıştır. Yeni yöneticiler küçük parçaların (aile girişimciliğinin) bütüne katkıda bulunmasına izin verince Çin dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi haline gelmiştir. Dünyanın en büyük ekonomisi haline gelme yolunda da ilerlemektedir.

Önümüzdeki yıllarda ekonomik büyüme bölgeleri Kuzey kutbundan Güney kutbuna kadar Amerikan kıtası ve Asya – Pasifik olacaktır. Avrupa önemini kaybetmek üzeredir.

Yeni liderlik kavramı girişimciliği ve bireyin katkısını kolaylaştırmak, neyin yerel neyin global ve neyin kabileci neyin evrensel kalacağının ayrımını iyi yapmak demektir.

Komünizmin çökmesi, ulus–devletin öneminin azalması, tek pazarlı dünya ekonomisinin kurulması, demokrasinin yaygınlaşması ve iletişim devrimi, bireyler, aileler, firmalar ve kurumlar için yepyeni fırsatlar ve olanaklar yaratmaktadır, hem de tarihte hiç görülmemiş derecede.

KRİZİ ATLATMAK

John Naisbitt’in “Global Paradox” adlı kitabında da belirttiği gibi Avrupa bir krizin eşiğindedir. Ancak bu krizi atlama için çeşitli çalışmalar yapılmaktadır. Bunlardan biri de “ERT-The European Round Table of Industrialists: Avrupa Sanayicileri Yuvarlak Masası”dır.

ERT, 40 civarında Avrupalı Sanayicinin oluşturduğu bir gruptur. Bu gruba Türkiye'den yalnızca değerli sanayicimiz Jak Kamhi üyedir. Her bir üye, deneyim ve uzmanlığını Avrupa ekonomisini güçlendirmek amacıyla ERT'nin hizmetine adanmıştır.

ERT, Ekonomik büyüme ve zenginlik için Avrupa sanayiine uygun ortamı yaratma çabasıdır. Bu amaçla kilit meseleleri teşhis edip araştırmakta ve Avrupa'nın en acil problemlerine dikkati çekmektedir.

Türkiye'nin de sorunlarına ve çözümlerine ışık tutacağı inancıyla ilişkide özet-çevirisini sunduğum rapor Aralık 1993'te ERT'nin Yönlendirme komitesi tarafından hazırlanmış olup, Avrupa'nın muhtemel krizi atlattık için alması gereken önlemleri belirtmektedir.

KRİZİ ATLATMAK

1. AVRUPADA KRİZ

Avrupa, maliyetlerin yüksek, büyümenin yavaş olduğu bir ekonomi haline gelmiştir. Değişen koşullara yeterince hızlı uyum sağlayamadığından kompetitif avantajını dünyanın daha dinamik bölgelerine kaptırmaktadır. Bunun sonucu olarak işsizlik aşırı büyümüştür.

Temel nedenler derin ve karmaşıktır. Kısa ve uzun dönemde geniş bir yelpaze içinde çözümler üretebilmek için acilen ortak tavır gerekmektedir. Sınai gelişme ve ekonomik kalkınma yaklaşımları kökten değiştirilmelidir.

2. BÜYÜMEYE DÖNÜŞ

Politikada (policy) temel hedef, daha hızlı ve sürekli ekonomik büyüme dönüş olmalıdır. Büyüme için en fazla ve hemen etkileyecek faktör, dünya ticaretine tekrar dinamizm getirmek ve Avrupa sanayiinin nispeten açık piyasalara nüfuz edebilmesi için Uruguay ticaret görüşmelerini tam olarak sonuca bağlamaktır. Özel çıkarlar artık global ekonomiyi daha fazla rehin tutamaz.

Büyümenin ikinci faktörü de Avrupa'daki yatırımların önemli ölçüde arttırılmasıdır. Bu da ancak insanları büyümenin geri geldiğine ve Avrupa'nın dünya ticaretinde daha büyük pay alabilecek konumda bulunduğuna inandırmakla gerçekleştirilir.

3. KOMPETİTİF OLMAYA AĞIRLIK VERMEK

Avrupa'nın yatırımlara ve ihracata dayalı büyüme dönüşünde temel etken Avrupa sanayiinin kompetitifliğidir. Geri kaldığımız bu noktada acil ilgi gerektiren üç husus vardır:

.....maliyetleri düşür....

Azalan kompetitifliğin ve artan işsizliğin en önde gelen sebebi işçilik giderleridir. İş var fakat bu ücretlerle değil. İşverenlerin ödediği ile çalışanların vergi + sigorta kesildikten sonra eve götürdüğü arasındaki büyük farkı azaltmak için harekete geçmek gerekiyor.

Prodüktivitenin artması lazım ama başka ülkelerde de artıyor. Yüksek işçilik ücretlerini haklı gösterecek prodüktivite yok artık Avrupa'da. İşsizlikten doğan sosyal sıkıntı ve israf kabul edilemez., ancak işsizler tekrar işe alınacaksa, istihdamın toplam maliyeti azaltılmalıdır.

Nakliye, enerji, finansman v.b. giderlerin hepsi benzer ilgi gerektiriyor. Avrupa'nın alt yapısını modernize etmek için planlar mevcut fakat hemen harekete geçmekte acele edilmiyor. Tek Pazar yokmuş gibi, Avrupa birliğinin önüne yer yer ulusal tekeller set çekiyor. Maliyetleri düşürmede Tek Pazar'ın kendisi de çok önemli bir araçtır fakat bütün imkanlardan yararlanabilmek için daha yapacak çok şey var.

... Mevzuatı Azalt....

Devletin küçültülmesi ve bürokrasiden doğan giderlerin düşürülmesi gerekiyor. Avrupa'nın hedefi kontrolü azaltmak olmasına rağmen sanayi, mevzuatın ve istihdam zorunluluğunun altında eziliyor.

Artık yeni kuralların üstüne bir tavan koyma zamanı geldi. Kurallar, ekonomiye bir katkıda bulunacaksa konmalıdır. Yeni kuralların getirip götürdükleri sistematik olarak ölçülmelidir. Çevre gibi yeni öncelikler yeni vergiler ve kurallarla değil, elbirliğiyle halledilmelidir.

...Kaliteyi yükselt...

Avrupa en kaliteli ürün ve proseslerle yenileşme ve teknolojinin başını çekmediği takdirde modern dünyada para kazanamaz. Devlet, sanayi ve üniversitelerin işbirliğiyle mutlaka atılması gereken iki adım vardır.

Bunlardan biri, Avrupa'nın muazzam bilimsel kaynaklarını harekete geçirip daha sistematik biçimde kullanmaktır. Günümüzde teknik projelerin maliyeti o kadar yüksek ki, değil şirketler, ülkeler bile bazen tek başına altından kalkamıyor. Diğer ise eğitim ve öğretimi yaşam boyu sürdürmek, ufak çocuklardan, çalışan deneyimli kişilere kadar herkesin becerilerini arttırmaktır.

4. DEVLETİN ROLÜ

Devlet ve sanayi bir arada daha yakın çalışmanın yolunu bulmak zorundadır. İkisi de kendi başlarına krizi atlatabilir. Devletin görevi maliyeti düşürmek, mevzuatı azaltmak ve kaliteyi yükseltmekten oluşan üç hedefe ulaşacak şekilde sanayinin işini yapabilmesine imkan sağlamaktır

Belirsizlik yatırımın düşmanıdır. Döviz kurlarındaki istikrarsızlık ve değişen siyasi öncelikler ile, ticaret politikası, rekabet politikası, vergilendirme ve enerji giderlerinde

yeni yeni öneriler belirsizliği durmaksızın körüklüyor. Dolayısıyla hükümetler, Avrupa'nın yatırım yapmak için uygun bir yer olduğu güvenini yaratacak şekilde ekonomik politikalarda tutarlılık göstermelidir.

Hükümetin diğer görevi, ekonomiyi kemiren savurganlığı kesmektir. Kamu sektörü fazla etkin; devlet yardımları ve tekelleriyle bir çok aktivite amacından sapıyor; toplumun üretici kesiminden üretmeyen kesimine fazla miktarda kaynak aktarılıyor. Kamu harcamalarını kısmak için gereken şey kamunun yoksullaşması değil, ödenen paranın karşılığını almaya dayanan, yağlarından arındırılmış devlettir.

5. SANAYİNİN ROLÜ

Tek tek her şirketin görevi, kaliteyi yükseltmek, maliyetleri düşürmek ve yeni pazarlara girmektir. Hükümet bunu başaramaz; yapabilecekleri şey, bunları sağlamak için sözü geçen önlemlerle uygun ortamı yaratmaktır.

Sanayinin sorumluluğu ise zenginlik yaratacak şekilde iş yaratmaktır. Maliyetler Makul düzeyde, beceriler mevcutsa ve emek piyasası düzgün işliyorsa, zenginlik istihdam yaratacaktır.

Ancak ekonomi çarklarını harekete geçirmek için büyük şirketlerin yapacakları çok şey olsa da, istihdam yaratma potansiyeline en fazla küçük ve orta ölçekli şirketler sahiptir. Günümüzde katı kuralların başlıca kurbanları bunlar olduklarından, gelecekte en fazla yardım ve teşvike ihtiyaç duyacak olan da bunlardır.

6. EYLEM PLANI

Bütün bu saydıklarımız, kısa ve uzun vadeli gereklerin bir karışımıdır. Harekete geçmek için bugün çok erken değil. Fakat Avrupa'nın hedeflerine ulaşması için eylem önümüzdeki uzun yıllar boyunca sürdürülmelidir. Ortak hedeflere ulaşmak için devlet ve sanayinin uzun vadeli işbirliği yapması yanında, güveni yeniden kazanmak için de acilen girişimde bulunulmalıdır. Bu yüzden ERT (Avrupa Yuvarlak Masası) Avrupa'nın liderlerine şu üç şeyi yapmak için çağrıda bulunuyor:

1. Ekonomik toparlanma için stratejik yaklaşımı belirten ve spesifik politika (policy) önceliklerini sıralayan bir Sanayi Planı hazırlamak.
2. Planın ayrıntılarıyla uygulanmasını yönetecek ve danışmanlık yapacak, sanayi, hükümet ve üniversite temsilcilerinden oluşan bir Avrupa Kompetitiflik Konseyi kurmak.
3. Avrupa kompetitifliği yeniden kazandırmak için uygulanabilir politika kararları ile planı tam olarak yürürlüğe koymak